

[Bertel Dahlgaard.]

Spørgsmålet om forhøjelse af grundskylden som led i huslejeudligningen i byerne er vi villige til at overveje; det har det radikale venstres repræsentant i grundskyldskommissionen, det ærede medlem hr. Skytte, allerede for nogen tid siden udtalt i sin mindretalsbetænkning i denne kommission. Går man den vej, må spørgsmålet om forhøjelsens omfang blive genstand for nærmere overvejelse; det kan jeg ikke udtale mig nærmere om i dag.

Jeg synes imidlertid, at der i denne forbindelse rejser sig et andet spørgsmål: Er der ikke meget, der taler for, at den forhøjelse af grundskylden i byerne, der måtte blive tale om at gennemføre, tilfalder kommunerne? Alle bykommunerne har jo påtaget sig betydelige garantiforpligtelser overfor det store nybyggeri, der har fundet sted. Var det ikke en tanke, at det beløb, den forhøjede grundskyld indbringer for den enkelte by, tilfalder byen og foreløbig for nogle års vedkommende hensættes som en risikofond med henblik på de risici, byen gennem sine garantiforpligtelser er inde i? Jeg tror, det vil være en sund, konsoliderende foranstaltning, som ikke blot ville møde megen tilfredshed i kommunerne, men som også af lejerne ville føles som en foranstaltning, der indirekte kommer dem tilgode som borgere i byen. Det radikale venstre forbeholder sig at føre denne tanke videre frem til overvejelse og forhandling i det kommende udvalg.

Må jeg endvidere sige, at finansministerens forslag om en tillægsafgift må vi underkaste en nøjere overvejelse med hensyn til afgiftens virkninger og det grundlag, hvorpå den foreslås udskrevet; men der er en ting, jeg i denne forbindelse gerne vil spørge om: Er det meningen i de tilfælde, hvor lejerne forlængst har fået en stor lejeforhøjelse f. eks. på grundlag af frivillige overenskomster, som det ærede medlem hr. Lorentzen også omtalte — måske en forhøjelse meget større end den, der her stilles forslag om — at grundejeren alligevel skal kunne vælte hele afgiften over på lejerne? Det går vist ikke. Og det sidste, jeg gerne vil sige ved denne lejlighed, er, at vi skal passe på, at vi ikke laver en lovgivning, der begunstiger de grådige grundejere eller ejendomsselskaber i sammenligning med de mange rimelige

og retsindige husejere, der ikke har været pågaaende med husleje-forhøjelse.

Jeg skal med de forbehold, jeg her har taget, tilsige det radikale venstres medvirken til lovforslagenes videre behandling.

Alvida Larsen: Jeg må i forbindelse med de to af de tre forslag, vi behandler her, sige, at man i hvert fald ikke kan angribe regeringen for mangel på dristighed. Overfor de borgerlige partiers angreb på vor socialdemokratiske regering om manglende handledygtighed vil jeg tværtimod fremholde regeringens overordentlig livlige aktivitet med henblik på at finde nye nedskæringsobjekter, forbrugsbegrænsende midler overfor befolkningens påståede for høje købekraft. Det må virkelig indrømmes, at den socialdemokratiske regering og det socialdemokratiske parti er i besiddelse af stor courage, når de i den grad, som tilfældet er, med disse forslag om en klækkelig husleje-forhøjelse går til angreb på den store, jævne befolknings levestandard. Jeg fristes faktisk til at spørge: Hvor tør I? Det er en kendt sag, at hovedparten af lejerne, og jeg tror også hovedparten af fagbevægelsens medlemmer, kraftigt har vendt sig imod denne husleje-forhøjelse, der nu rammer 700 000 lejere her i landet. Det er endvidere en kendsgerning, at store dele af selv venstres, de konservatives og det radikale venstres vælgere, som er lejerne, vender sig imod en forhøjelse af denne art, uagtet disses repræsentanter som sagt her i tinget igennem flere år har krævet en sådan forhøjelse, men blot ikke har turdet komme med forslag selv. På baggrund heraf er det, jeg vil medgive socialdemokratiet, at det er ualmindelig dristigt, og jeg synes, at dristigheden er endnu mere bemærkelsesværdig, hvis vi tænker tilbage på den debat om lejeforhøjelse, som førtes her i tinget i maj måned i forbindelse med ministerens store lovforslag om boligforholdene.

Selv tanken om at gennemføre en forhøjelse i den ældre boligmasse har jo spøgt også her i tinget i mange år, og det er vel egentlig kun skrækken for vælgernes dom og hidtil også socialdemokratiets modstand, der har forhindret forhøjelsens gennemførelse. Men så danner socialdemokratiet regering, og boligministeren fremsætter et halvt år efter sit store lovforslag om boligforhol-